

COLUMN 85 - GASTVRIJ

We waren al eens dicht in de buurt bij Natuurbegraafplaats Landgoed Hoeve Ruth in Vlierden. Dat was in de winterse lockdownperiode. In die winter hebben we alle begraafplaatsen in Zuidoost Brabant bezocht. Behalve deze dan. We waren er vlak bij maar het had flink gesneeuwd. En het was glad door een bevroren ijslaagje. We zagen af van een bezoek. Een smalle weg erheen, hobbelige bospaden, te link voor ouwe mensen met mogelijk ook broze botjes. En zo was het er nog steeds niet van gekomen. Tot twee weken geleden op een prachtige zonnige dag.

Auto op de parkeerplaats en een korte wandeling naar de entree van het bos, met links een gebouw (aula) met een terras. Nette toiletten buitenom onder het gebouw. Ziet er mooi uit. Op kleine afstand een klein terrasje dat er in het zonnetje uitnodigend uitziet. Eventueel voor na de wandeling, want we moeten nog beginnen.

Ook hier blijkt weer dat een plattegrondje geen overbodige luxe is. In een bosgebied met slingerpaden waar je meer op graven let dan op het te lopen pad ben je zó de weg kwijt. Er zijn wel hier en daar kleine aanduidingen maar zonder plattegrond kom je nergens. Of misschien wel overal maar dan drie keer.

Het is nog vroeg in het jaar, hoewel de lente wel vroeg is dit jaar. Heel fijn, maar eigenlijk helemaal niet zo'n goed teken, toch. De bomen zijn nog kaal en het oogt -behalve de naaldbomen- nog niet heel erg groen. Oorspronkelijk is dit een productiebos geweest, vandaar de vele naaldbomen. Lange rechte stammen met het groen bovenin. Door de open zichtlijnen kunnen we goed het bos in kijken.

En overal zien we lichaams grote heuveltjes, langwerpige opgeworpen heuveltjes. De grafaanduiding is op deze manier duidelijk en dat blijft ook zo. Dat mag. Wat ook mag is de bedekking van de heuveltjes met grotere en kleinere takken, gesprokkeld in het bos. En dat wordt dan ook veelvuldig gedaan. Natuurlijk ontbreken ook de boomschijven niet met de namen van de overledenen erop. De schijven zijn dikker dan we elders hebben gezien. Het valt ook op dat er hier en daar verse snijbloemen op het graf liggen. Ook dat blijkt te mogen. Niet in een vaas maar gewoon los liggend. Planten zijn verboden. Frutsels en beeldjes en kruisjes en wat dan ook: allemaal verboden, het blijft een natuurbegraafplaats.

Er zijn eenpersoonsgraven, maar we zien ook graven waar twee of drie namen op staan. Dat kan hier. Het grondwaterpeil is er laag en dus kan men eventueel zelfs drie diep graven.

Het is een aangename wandeling, slingerend. Niet alleen van links naar rechts, maar ook heuvelachtig naar boven en beneden. Het is er heel erg stil maar er zijn wel vogeltjes te horen. Bezoekers c.q. wandelaars komen we ook tegen, zelfs fietsers. Maar ook zij maken -zoals het betaamt- geen lawaai. Hooguit een bescheiden groet.

Na een heuveltje dalen we af naar een vennetje en aan de rand daarvan staat een grote tent die dienst kan doen als buitenaula. Er staan boomstronkbanken binnen in. Buiten zien we eenpersoons boomstronken om ook in een groepje of individueel te kunnen plaatsnemen.

Een aangename plek om te vertoeven. Het weer speelt natuurlijk ook mee. De temperatuur is perfect voor een wandeling, het zonnetje speelt door bomen en takken en zeeft het licht. Hoe kunnen we het zo treffen!

Moe (leeftijd, postcovid) maar (funerair) voldaan zoeken de weg naar de uitgang. Het terrasje lokt.

De keuze voor een drankje beperkt zich daar tot koffie en thee. Wel apart voor een terrasje. Oké, prima, een koffie en een thee dan maar. We krijgen er een koekje bij en de aardige mevrouw die het ons brengt, nodigt ons ook uit om even in de aula te komen kijken. We zeggen dat we dat na een korte rust zullen doen en dan meteen even zullen afrekenen. Tot onze verbijstering hoeven we niks af te rekenen. Gratis. Desgevraagd legt mevrouw ons uit dat ze een begrafenisonderneeming zijn. Dit is service van de zaak. Wat ongelooflijk gastvrij. Begraafplaats bezocht? Kom even lekker uitrusten.

We raken aan de praat en we stellen wat vragen. Hoe oud is de begraafplaats? Pas vijf jaar en er is echt al volop begraven! En we stellen een vraag over de die verse bloemen op de graven. Ja, dat mag, geen probleem.

We vertellen dat het ons wel opvalt dat er nergens clandestiene frutsels of beeldjes staan. Bij andere natuurbegraafplaatsen hebben we ze steeds wel gezien, bij de ene meer dan bij de andere. Maar hier niets. Nabestaanden willen immers altijd wel iets achter laten.

Ja, dat is hen bekend en dat wordt dan ook volop gedaan.... Maar elke ochtend wordt de ronde gedaan en wordt alles verwijderd wat er is achtergelaten. Er is een plek bij de aula waar de spulletjes worden neergezet en men mag zijn eigendommen daar weer ophalen en meenemen.

We kijken even in de aula, niet heel erg groot maar een heel ongedwongen opstelling. Een kathedraal voor toespraakjes, een groot videoscherm, alles is mogelijk. Er is nu een video te zien van de begraafplaats waarop het heel erg groen is. We moeten dus nog wel een keertje terug om daar ook van te genieten.

